

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

ORDET

FRIT

No. 2.

☪ ☪ ☪ 15. September. ☪ ☪ ☪

1913.

Den studerende Vej og dens Afveje.

DER er som bekendt et gammelt Ord, der siger, at „den studerende Vej er lang og trang.“ Som ikke-studerende (eller rettere — studeret) og uden iøvrigt at kunne tale af videre Erfaring maa man vel uden videre kunne antage dette gamle Ord for sandt. Men dette til Trods er det dog et Faktum, at der fra de danske højere Almenskoler og fra de kortere københavnske Forberedelseskursus til Artium aarligt demitteres til Universitetet ca. 800 Studenter, eller maa-ske dobbelt saa mange, som med Rimelighed kan antages i Fremtiden at kunne opnaa nogen betryggende Stilling. Selv om Forholdet maaske ikke er slet saa galt, saa er der dog alligevel noget muggent ved det; naar man saaledes ikke saa sjældent hører, at f.

Eks. unge Polyteknikere (særlig i København) frister Livet med en saa ringe maanedlig Indkomst som 40—60 Kr., saa er dette misligt.

Og dog er jo „den lange og trange Vej“ i Øjeblikket saa „befærdet“ som nogensinde. — —

Er det da ikke uforsvarligt i Stedet for at søge at rette Fejlen paa denne Maade at køre videre og oven i Købet at gøre Forholdet værre? — Man skulde tro det! — Og vilde det da under disse Omstændigheder være ubeskedent af en ringe stud. art. at indlade sig paa Drøftelse af et saa „voksent“ Emne?

— Forhaabentlig ikke!

For da at vende tilbage og blive i Billedet med „den trange Vej“: Skulde ikke en Del af „de vejfarende“ selv kunne indse det planløse i at fortsætte, skulde ikke en Del af dem kunne indse, at de aldeles ikke ejer de Betingelser og Forudsætninger, som Fortsættelsen nødvendigvis kræver, og som den stærke

Konkurrence skærper, Betingelser, som de lige saa sikkert ikke alle kan være i Besiddelse af? — Man maa haabe det, siden hverken Skolerne selv eller de højere Undervisningsmyndigheder søger Forholdsregler til en rimelig Begrænsning af Antallet af studerende. —

Og dog, hvordan gaar det i Almindelighed eller da ret ofte? — Lad os begynde ved Begyndelsen: Optagelsen i Gymnasiet! — Ja, saalænge den meget omtalte „bratte Overgang“ til Gymnasiet eksisterer, vil den medføre, at ikke en af de mange Elever fra Mellem-skolen, der optages, møder med noget Spørgsmaalstegn i deres hidtil uangrebne Selvbevidsthed og Selvtillid. Resultatet bliver da, at Antallet af optagne er overvældende. — Først bagefter forstaar man det, — det kniber at følge med eller i hvert Fald, man føler, at Evnerne ikke altid slaar til, og man bliver ofte utilfreds med sig selv, — men bagefter. —

— Man skulde jo gaa ud af Skolen.

— Dog, det holder man ikke af. — At gaa ud paa Grund af svage Evner! — Uha! — Og saa faar man sin Studentereksamen, — Resultatet: 4, . . . — aaja!

— Men nu kunde man da dreje af — gaa ud i det praktiske Liv.

— Tanken var maaske ikke saa gal!

Hvad om det blev Mode (Moden er altbeherskende), at de unge Studenter i Stedet for at gaa til Universitetet, traadte ud i det praktiske Liv?

Man vil maaske kunne indvende, at den forholdsvis lange Skole- og Læse-tid allerede har gjort de unge Mennesker uskikkede til denne Overgang. —

Hvorvidt denne Indvending er begrundet eller ej, kan være vanskeligt at afgøre; enkelte faktiske Tilfælde synes at bekræfte den.

— — — Men der er ingen Grund

til at frygte „Moden“ — heldigt eller ikke! Hvad skal man sige? — Naar man nemlig er Student, saa er man — noget, og saa gælder det om at blive — noget mere, man kører videre uden egentlig at vide Besked med de Forhold, man kører ind til. —

Og det endelige Resultat bliver da — ja, naar alle Landets forskellige Embeder, Statens som Kommunernes, ligesom alle private Bestillinger er fuldt optagne, saa maa man se sig om efter „noget andet.“ Med andre Ord: man bliver — „Snylter“; „Digter“, „Forfatter“, „Kritiker“. . . — ligegyldigt hvad, Hovedsagen er, at man kan „leve“, — vi skal jo da alle leve!

— — —

„Dette her er galt,“ siger enkelte forstaaende.

„Hvad skal det blive til?“ spørger andre bekymrede.

— Men Udvejene!

— Ingen! ingen!

— — —

Pessimist! — Taabelige Luftigheder! vil den ærede Læser maaske udbryde med et medlidende „Trækken paa Skulderen“. — Det faar være! Og dog alligevel, trods det haabløse:

P i Vold med den Opfattelse, at „den studerende Vej“ er den eneste Vej for alle mere eller mindre begavede „Sjæle“ til „Prinsessen og det halve Kongerige.“

— — —

Til behagelig Underretning og for at undgaa Misforstaaelse kan tilføjes, at den, der skriver dette, ikke selv agter at fortsætte ad „den studerende Vej.“

X.

Herman Bang.

I.

Een Ting maa man have Lov til at fordre af et Menneske, i det mindste af det Menneske, der vil træde offentligt frem, Politikeren, Taleren, — Forfatteren, at der hos ham er noget af virkelig Værdi. (Udtrykket er vagt, men i Mangel af bedre maa det bruges.)

Var der da hos Herman Bang noget, der kunde hjælpe og bære oppe? De fleste Herman Bang-Kendere vil vist svare Nej, og mindes den Træthed og det Tungesind, hvormed de hver Gang har lagt en af hans Bøger fra sig. Men Herman Bang er jo ogsaa — Mennesket, der lider; men Mennesket, der har lidt og kæmpet, og som har tabt og opgivet. Som saadan tænker vi paa ham, naar vi ser hans Billede: Dette spinkle Menneske — i sin sirlige Dragt — med det blege, magre, indfaldne Ansigt, hvis Øjne *raaber* om Medlidenhed, men hvis Træk røber Træthed ved at raabe; Altopgivenhed er det, der ligger som et Slør over hele Herman Bangs Skikkelse; det er Lidelserne, der har udbredt det, og derfor skinner det forpinte igennem.

Og hans Værker svarer ganske til det Indtryk, man faar ved at se hans Billede. De er spinkle, sygeligt lidenskabelige, — Lidenskab kan flamme, men den bringer aldrig Tanken hen paa en kraftig Natur, — de *raaber* om Medlidenhed, men de lægger en Træthed for Dagen, Sløvhed — Altopgivenhed.

Mest fremtræder dette i „Haabløse Slægter“. Hvis man ikke gennem hele Bogen følte, at William Høeg (Herman Bang) virkelig har Ret til at kræve Medlidenhed, kunde man fristes til at bruge meget stærke Ord om den. Skaane

den helt kan man ikke. Skal man nævne Barnet ved sit rette Navn, maa man kalde den — et fejgt Selvforsvar. Straks i Begyndelsen af Bogen, mærker man Tendensen. Faderen skildres som sindssyg, og man aner Aarsagen til hans Sindssyge; Moderen fremstilles som en svag og forkuet Stakkel. Drengen William bliver da et svagt, lidenskabeligt Barn. Moderen faar Hovedindflydelsen paa Drengen, og Resultatet udebliver ikke: alt hvad der er svagt og kvindeligt opelskes hos ham; og da Moderen er død, staar han uden Støtte; ingen plejer mere hans Inderlighed, han kan ingen elske mere. En Drivhusplante opelsket i Solskinnet fra Moderen saadan stod han over for Livet med al sin Nøgternhed og Haardhed. — Men Forfatteren har naaet sin Hensigt: Kan man forlange, at et saadant Menneske skal kunne klare sig i Kampen? Nej! han er uretfærdigt behandlet af Livet. — Nu da William virkelig staar over for Kampen, trækker han sig tilbage, lukker sig inde i sig selv, beskæftiger sig udelukkende med sig selv. Slægten er blevet beskæmmet ved Faderen; han, William maa kunne rejse den. Saa svælger han i Forfædrenes Bedrifter, roder op i sit eget Liv og sine Muligheder uden at være i Stand til at tage de praktiske Forhold i Betragtning. Ved Studiet af Slægten lærer han, at det gælder om at ville; men han lærer det kun som noget ideelt, i det praktiske svigter Lærdommen, Til dette for en ung saa abnorme „Liv i Fortiden“ kommer saa en ubodelig Skade under Opvæksten. Han lærer Driftslivet at kende. „Driften blev ham en Tragedie, Kærligheden en Sygdom, en Feber, en Fortærelse.“ — Dette er det eneste, som kan forklare denne Herman Bangs Lovprisning af Blodet, som synger gennem „Mikaël“; det for-

ORDET FRIT

udgaar 2 Gange maanedlig og
koster pr. Kvartal **65 Øre.**

Enkelte Nr. a 15 Øre.

Abonnement tegnes hos *C. Andersen*, Dæmningen 40, og hos Bladets øvrige Abonnenttegnere. Artikler og lign. indsendes til *G. Koed*, „Vejlborg“, Vejle.

Tegn Abonnement!

De støtter derved en god Sag.

klarer Digte som „Den Dag“ og „Nat“. — Han naar, saa langt som man overhovedet kan naa, til det Punkt som Nietzsche betegner ved: *Man liebt zuletzt sein Begierde und nicht das Begehrt!* — Ødelæggelsens Vederstyggelighed fremtræder fuldstændigt i Digtet „Der vaagnede den Morgen —.“ — Da Prøven kommer, mener han at tro paa sig selv, men han ogsaa kun mener det, og derfor bliver han ingen Aladdin. Alt styrter da sammen om ham. Han ser klart sin Uformuenhed. Bægeret er fuldt; han tror nu selv, han er haabløs, og fra det Øjeblik er han det ogsaa; han er dødsdømt. — Tilstanden svarer til den, der kan frembringe Digte som „Tomhed“ og „Død, du som altid —.“

Som sagt, hele Bogen fører ud paa den farlige Vej: at fralægge sig ethvert Ansvar ved at henvise til Forældre og Slægt. Mærkeligt er det da, at se Herman Bang i et Par Bemærkninger, som om han forstod Uholdbarheden i sit Standpunkt, som om Samvittigheden rørte paa sig, udtale, at han synes, William Høegs Liv var levet til Advarsel. At anlægge en Bog som „Haabløse Slægter“ er anlagt og saa føje saadanne Bemærkninger til, kan man ikke kalde Logik.

Et fejgt Selvforsvar og en — ska-

delig Bog maa man vel kalde den uden at blive skældt ud for at være „gamlemeklog“. Thi en saadan Bog maa jo virke, som Lægebogen virker paa den umyndige; og Suggestion er farlig.

At Herman Bang har følt Trang til at komme med et saadant Forsvar, viser os klart, at Herman Bangs Tristhed, Tungvind ikke er øjeblikkeligt eller periodisk, men derimod gennemsyrrer og forbitrer ham hele Livet; den er ikke naturlig, men — abnorm. „Haabløse Slægter“, „Mikaël“, og „Les Quatres Diables“ staar som Mindesmærker om Staklen Herman Bang. Hvor der dog manglede meget hos ham! Man maa uvilkaarligt anstille Sammenligning mellem Carlyles Ord om Dantes Billeder og Herman Bangs egen Beskrivelse af sig selv —: „Haabløse Slægter“. Carlyle udtaler sig omtrent saaledes: Der er paa Bunden en Blidhed, Inderlighed, ædel Følelse som hos et Barn; der er ogsaa Ensomhed og Smerte i det. Men der en guddommelig Foragt for den Lidenskab, der kunde kvæle ham, en Foragt, som om han regnede dens Magt for intet. — Et Liv helt i Protest mod Verden, i livslang Kamp imod den — uden Overgivelse.

Dante er Helten; Herman Bang kun — Mennesket, der lider.

Homo incultus.

Et Eventyr.

Der var engang en Mand.

Som de andre havde han Idealer og store Ideer. Det var nu ikke saa mærkeligt. Det har — eller havde — ethvert Menneske. Men det underlige ved denne ene var, at han forsøgte at realisere noget af alt det, som han følte var Ret. De andre *snakkede* blot. Han

vilde nu *handle*. Og han gik paa. Han virkede og sled. Han havde set ind i de Afkroge, hvor Nøden sidder, ind i Pjalternes Verden, han havde snust den raadne Atmosfære i Prostitutionens Huler, havde hørt Ederne dunste ud af den Druknes Münd og set Barnet, det fineste, mest uberørte, Jorden ejer, blive hundset og traadt under Fod, blive trukket ned, Skridt for Skridt, i den fælles Rendesten. Og hans Hjerte blødte ved, hvad han saa. Det var stort og godt, hans Hjerte. Og i sin Harmen mod *den Skyldige*, i sin Medynk med den, der led, dreves han ud i Kamp for Samfundets Smaa.

Han var *et Menneske*.

Og i sin blinde Iver, i sin vidunderlige Naivitet, troede han, at det var nok blot at *gaa paa* uden at se til højre eller venstre. Han mente, at alle maatte føle med ham og hjælpe ham i hans Kærlighedsværk.

Han fik noget andet at vide. Man bekæmpede ham fra alle Sider, »Autoriteterne« kappedes om at spænde Ben for ham, spærrede ham inde som en Forbryder, hængte ham Bøder om Halsen, for at de kunde tyngde ham ned ved deres Vægt og sluttelig knuse ham under sig. Han undrede sig, den gode Sjæl, han forstod ikke dette; hvad vilde han andet end *det gode*? Han forstod ikke Haanlatteren, der slog op om ham, hver Gang en af Jordens smaa Sjæle havde faaet Ram paa ham med Love og Forbud, han forstod ikke denne Skiveskydning mod den ene Mand.

Men der er jo saa meget, man ikke forstaar.

Rundt om fra høj og lav lød et Raab, et foragteligt Raab, i hans Øren: *Homo incultus!* sagde de Kloge, og de, der ikke forstod det, sagde det paa deres egen Vis: Han har ingen Mane-

rer, sky ham! Han lugter af Rendestenen, han har Snavs paa sine Fingre!

Og det havde han ogsaa.

Nogle var der, som forstod ham, som elskede ham, de fattige og ringe, de, som ingen regner med. De sendte ham deres klodsede Ord paa smudsige Papirslapper, harnlige, ubehjælpsomme Ord, men dog Vidnesbyrd om en brændende Tak mod Hjælperen, Giveren. Og han glædede sig, den gode Sjæl, og lagde ud med frisk Mod, hver Gang han læste de fattige Ord.

Saa blev han dræbt. Guderne, den gode Konservatismes Vogtere, dræbte ham. De sidder deroppe i deres »dolce far niente« og styrer Verden. Og de saa, at den gode Sjæl steg ind i et Tog, og de lod Toget løbe af Skinnerne. Helst havde de benyttet sig af et mindre moderne Middel, men hvad, man maa jo følge med Tiden.

Og knust under det splintrede Togs Ruiner laa *homo incultus*.

Nu skulde man vente, at Verden vilde glæde sig saare, at de Kloge vilde gnide Hænderne, og »de andre« løfte et hoverende Sejrsraab. Det skete ikke. Man »sænkede Kaarden« ved hans Kiste, man var tørt, hvor stor i Liv som i Død, en Mand til det sidste! Og de, der havde gjort ham allermost ondt, forholdt sig tavse, rommede sig usikkert og lød som *ingenting*.

»Han faldt midt i sin Gerning«, skrev Aviserne.

Alt for sandt.

Et andet Raab løftede sig, et klagenende Raab fra Tusinder af Munde, fra Tusinder af skumle Baggaarde og fattige Husmandssteder Landet rundt. »Han er død, Menneskevennen, Hjælperen!« Og der var Graad og haabløs Kvide i Raabet.

Ja, han var død, den gode Sjæl, med knust Hoved laa han derude. Han

forstod sikkert heller ikke dette, da det kom.

Og de Kloge trak paa Skulderen og slog ud med Haanden: „*Homo incultus*, hvad skal man sige!« Og »de andre« gjorde ligedan paa deres Vis.

Homo incultus! Det var hans eneste Brøde.

Men det er jo ogsaa nok.

Incognito.

Koraløen.

Skitse fra Naturens Værksted.

(Sluttet.)

Derude levede de deres Liv, de smaa Væsener, intet „skete“, men Koralstokken voksede, højere og højere, op mod Overfladen; den lignede nu et gammelt Egetræ, næsten udgaaet. Og rundt om den laa andre Kolonier, de dannede en hel Ring. Tilsidst havde de naaet Vandspejlet, Bølgeslaget gik hen gennem dem med en duvende Rullen, og i Bølgedalen stak Koralstokken op over Vandet. Da døde de smaa Koraller, deres Tid var forbi; de kunde ikke leve i Dagslyset og Solen. De døde, lidt efter lidt, og Koralstokkens golde, nøgne Ring stod tilbage. Det kalder man et Koralrev.

Og Aarene gik.

Det hastede ikke, Naturen har altid nok af Tid. Havet skulpede hen over det øde Rev, slog en Koralstump løs her og lagde den tilrette der, puslede og virkede, og smuldrede det hele sammen til en fast Masse. Det hændte, at en Tangmasse hang fast, og mere kom efterhaanden til. Grene, Vragstumper, døde Fugle og døde Mænd — alt, hvad Havet fører af Sted med sig, standsedes af Revet og blev liggende der, hvor det faldt til Ro. Lag for-

mede sig paa Lag, og tilsidst var Revet ikke længere øde. Af det raadnende Tang og de smuldrende Grene, af Kadaverne og det andet havde der dannet sig en Jordbund, som fyldte alle Revner og Fordybninger; kun i Midten laa der et Rum, som ikke var blevet opfyldt; der havde her dannet sig en Sø, som var ret lavvandet, og som paa flere Steder stod i Forbindelse med Havet udenfor. Det golde Rev var blevet en Ø med en frugtbar, muldmættet Jordbund, der kun ventede paa Plantefrøene for at kunne opfostre en rig Vegetation.

Noget voksede der allerede. Af de Frø, der var i det ilanddrevne Materiale, var der opspiret mange smaa Planter. Og en Dag satte en Fugl sig paa Stranden, den efterlod en Kerne, og Kernen spirede. Og andre Fugle fløj hen over Stedet, de tabte Frø ud af Munden, og Frøene spirede. Inden man skulde tænkt det, stod Øen grøn af en overdaadig Tropevegetation, Fugle byggede sig Reder i Grenene, Insekter fløj om. Og hvordan det nu gik til, kom Dyret, Krybdyret og Pattedyret, ogsaa. Maaske sejlede det af Sted paa en Træstamme, maaske svømmede det, efter at være faldet over Bord fra et Fartøj. Nok er det; det kom.

Den fornemste kom tilsidst. Mennesket tog det Land i Besiddelse, der havde forberedt sig saa længe, pyntet sig og frugtbargjort sig, og nu kun ventede paa ham. Han kom i sin Baad, sort var han, en underlig Tingest, ikke ulig Aberne. Han sprang i Land, tændte Baal — oh, mystiske Troldom — og ofrede sine Medskabninger til Ildens Gud. Han holdt Takkefest og aad de slagtedes Kød. Han byggede sig Hytte og skød Dyrene med sine spidse Pile. Han tog sig Viv og fostrede nye Menneskevæsener, der optog hans Gerning efter ham. Hans Slægt voksede, hele

den lille Ø var opfyldt af den. Den havde undervunget sig alle de vilde Dyr; alt, hvad der aandede og levede paa dens blomstrende Ring, var dens. Og andre Stammer kom til Øen, smykkede med brogede Fjer kom de, malede med røde Farver i Ansigt og paa Bryst. De opløftede et Kamphyl og styrtede sig frem mod den gamle Stamme for at overvinde den. Den lille Korallø blev Skuepladsen for vilde Myrderier; det samme Spil tog sin Begyndelse, som gik for sig paa andre Breddegrader, med Blodsudgydelse og Daarskab. Den, der sejrede, dansede Glædesdans om det luende Baal og aad de faldnes Legemer; og slog sig til Ro — indtil en ny Skare kom, og nye Kampe begyndte.

Saaledes gik det da til, at Korallerne, der levede og døde i blind Ud-

øvelse af deres Nytteprincip, dannede Grundvolden til den Jord, hvorpaa Menneskene skulde bygge, Menneskene med deres Had og Elskov, Sorger og Glæder, Kampe og Myrderier, Menneskene med deres — Historie.

Dog maa det indrømmes, at Sydhavsboerne er mere lig Dyrene i deres hele Livsførelse end andre af Jordens Folk. De lever paa samme Vis fra Slægt til Slægt, med de samme Sæder og Skikke, de samme Redskaber og Vaaben. Evro-pæeren kommer sjældent paa de Kanter. Kommer han, dør han som oftest. Han kan ikke trives i den Sol, i de Himmelstrøg, der fostrede Malajen — den dørske, dovne Mand — og de smaa Koraller.

G. K.

Juvelér.
Telefon 327.

G. GULDBRANDSEN,

Guldsmed.
Telefon 327.

KIRKEGADE 2.

GRUNDLAGT 1854.

Største Udvalg i Guld, Sølv og Electroplet.

Chokolade,

∞ Cigarer & Cigaretter. ∞

Største Udvalg.

P. Spangs Eftg.

Amatørfotografer

gør Deres Indkøb i Byens ældste Forretning med

fotografiske Artikler.

Vejle Materialhandel, E. Hvidfeldt.

Cooper-Bøger a 50 Øre.

Den sidste Mohikaner. — Hjortedræber. — Lodsens. — Stifinder. — Prærien.

Faas i C. Neumanns Boghandel.

Urglas 25 Øre !!

Urmager **Johs. Jasper,**

Kirkegade 19.

2 Gulskadeunger til Salg.

Caspar Andersen.

A. Beecken, Telefon 716.
Kirkegade 2.

Elegant Udvalg i Parfumerier, Toiletartikler, Lædervarer.

Alt til laveste Priser.

Nye Rygsække

er hjemkommen i

„DET RØDE HUS“

Se Skabet i Porten.

Biografteatret, Vejlborg Største og eleganteste Teater
for levende Billeder.

Køb Deres **CYKLER**
DÆK og SLANGER
 hos **Chr. Søndergaard.**
 NB. Byens bedste Reparationsværksted.
 Vestergade 23. Telefon 369

 Carl Berg & Søn,
 Urmager og Optiker.
 Største Lager af alt til Optik henhørende.

..... Skolebøger.
HVIDEHUS BOGLADE
JUL. JENSEN VEILE
 Skolemateriel.

MARIUS GEERTSEN
 er den billigste i Vejle.

Engelsk
 Hatte, Underbeklædning, Slips
 Manchetskjorter faas bedst og billigst hos
A. Christensen,
 „High class tailor“. Nørreport.

Hjemmelavet Confekt
Agnes Hahn,
 Vestergade 18. Vejle.

HUSK
 Uldvarehuset,
 Nørregade 28.

Fotografisk Specialhandel, Vejle. Stort Udvalg i nye og brugte Fotografiapp. samt alle Artikler for Fotografi. Alt Arbejde for Amatorer udføres. Reparationsværksted for alle Foto-Instrumenter. 22 Aars praktisk Erfaring.
 Jernbanepl. **S. Jensen-Uhrbæk.** Telf. 858.

De bedste Lommeblyanter
 i
Victor Dethlefsens Boghandel.

J. Jensen-Bangs Telf. 323.
Skolestøvler anbefales.

Ib Møller, Kundstrejleri og Paraplyforretning
 Nørregade. ☐ Telefon 351.
Paraplyer, Piber, Stokke
Lædervarer anbefales.

Flipper, Slips
Hatte.
 Altid det nyeste hos **Joost.**

Husk Urmager & Guldsmed
Em. Kallerup.

Sports-
Beklædning
 billigst i
TØJHUSET
 v. Carl B. Clemmensen,
 Torvegade 17.
 Telf. 631.

Chr. Hansen,
 Rammefabrik,
 VEJLE Telefon Nr. 5.

